

‘... ถ้าเรามีบุญเสียแล้ว จะค้าขายก็ร่ำรวย จะทำงานทำกิจการอะไรก็เจริญ
จะหาทรัพย์สมบัติก็ได้คล่องสะดวกสบายไม่ติดขัดแต่ประการใด
ถ้าว่าไม่มีบุญจะทำอะไรก็ติดขัดไปเสียทุกอย่างทุกประการ ...’
‘... เมื่อต้องภยได้รับความทุกข์ยากลำบากอย่างใดก็ให้นึกถึงบุญ
เอาใจไปจรดอยู่ที่บุญ ทำมาค้าขายอะไรก็ให้เอาใจไปจรดอยู่ที่บุญนั้น
จะได้ค้าขายคล่องได้กำไรเกินควรเกินค่า ...’

รวมพระธรรมเทศนา พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

กัณฑ์ที่ ๓๐

ภัตตานุโมทนากถา

๑๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส (๓ ทน)

ทานํ เทติ สีสํ รกฺขติ ภาวนํ ภาวเต

พุทฺธเส สทฺทหติ ธมฺเม สทฺทหติ สงฺฆเ สทฺทหติ

อธมฺโม นิรยํ เนติ ธมฺโม ปาเปติ สุตฺตินฺδυ *

* ขุ.ชา.(ปาตี) ๒๘/๔๒/๓๔

ณ บัดนี้ อาตมภาพจักได้แสดงธรรมิกถา เป็นภัตตานุโมทนากถาเฉลิมเพิ่มเติม ศรัทธาของเจ้าภาพผู้มีจิตศรัทธาเป็นสมานฉันท์ พร้อมใจกันมาบริจาทานแก่พระภิกษุ สามเณร ตลอดจนอุบาสกอุบาสิกาในวัดปากน้ำนี้ เวลาเช้าได้ถวายข้าวยาคุคือข้าวต้ม เวลาเพลได้ถวายโภชนาหารพร้อมด้วยสุปปยัญชนะ เวลาบ่ายนี้ให้มีพระสังฆกรรมเทศนา น้อมนำปัจจัยไทยธรรมทั้ง ๔ นี้ บูชาพระสังฆกรรม ได้ชื่อว่าถวายทานแด่พระธรรมอีก ส่วนหนึ่ง จึงเป็นอันว่าเจ้าภาพได้ถวายทานครบทั้งพระรัตนตรัย คือได้ถวายทานแด่ พระพุทฺธเจ้า ได้ถวายทานแด่พระธรรม และได้ถวายทานแด่พระสงฆ์ เป็นองค์คุณ ของพระพุทฺธศาสนา พุทฺโธ พระพุทฺธเจ้า เป็นเนमितกนาม เกิดขึ้นจากพระพุทฺธรัตน ะธมฺโม คือ พระธรรม เป็นเนमितกนาม เกิดขึ้นจากพระธรรมรัตน ะสงฺโฆ ก็เป็นเนमितก นาม เกิดขึ้นจากสังฆรัตน ะรัตน ะทั้ง ๓ นี้ คือ พระพุทฺธรัตน ะ ธรรมรัตน ะ สังฆรัตน ะ เป็นตัวจริงของพระพุทฺธศาสนา เป็นแก่นสารหลักของพระพุทฺธศาสนาทีเดียว

เราเป็นพุทฺธศาสนิกชน หญิงก็ดี ชายก็ดี เป็นคฤหัสถ์หรือบรรพชิตก็ตาม ต้อง รู้จักพระรัตนตรัยนี้ ถ้าไม่รู้จักรัตน ะทั้ง ๓ นี้แล้ว การนับถือศาสนาปฏิบัติในศาสนาเอา ตัวรอดไม่ได้ ถ้าได้เข้าถึง พระพุทฺธรัตน ะ ธรรมรัตน ะ และสังฆรัตน ะแล้ว ก็แก้ไข โรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ให้หายได้บ้าง ทำอะไรได้ผลอันศักดิ์สิทธิ์บ้าง นั่นก็เพราะคุณของ พระรัตนตรัยที่มีอยู่ในตัวของเรา แต่หากใช้ไม่เป็น ทำไม่เป็น ก็ไม่ปรากฏเหมือนกัน ถ้าใช้เป็นทำเป็นถูกส่วนเข้าแล้ว เห็นปรากฏจริง ๆ แต่ว่าเป็นชั้น ๆ เข้าไป ไม่ใช่เป็น

ของง่าย เป็นของยากลำบากอยู่ จะว่ายากก็ไม่ยากจนเกินไป จะว่าง่ายก็ไม่ง่ายจนเกินไป หรือว่าไม่ยากไม่ง่ายนั้นก็ถูก คือ ไม่ยากสำหรับบุคคลผู้ที่ทำได้ปฏิบัติได้ ไม่ง่ายสำหรับบุคคลที่ทำไม่เป็นปฏิบัติไม่ถูก คนทำไม่ได้ปฏิบัติไม่เป็นก็บอกว่ายาก แต่คนทำได้ปฏิบัติถูกก็บอกว่าง่าย เพราะฉะนั้นจึงว่าไม่ยากไม่ง่าย ไม่ยากแก่คนที่ทำได้ ไม่ง่ายแก่คนที่ทำไม่ได้

หลักนี้เป็นของสำคัญนัก เพราะเป็นขั้นๆ เข้าไป ให้รู้จักกายเหล่านี้เสียก่อน ให้รู้จักพระรัตนตรัยเสียก่อน ถ้าไม่รู้จักพระรัตนตรัยเสียก่อนแล้วเอาหลักไม่ได้ ถึงจะฟังธรรมฟังเทศน์ไปสักเท่าใดก็จับจุดเอาหลักไม่ได้ พระรัตนตรัยนั้นอยู่ในตัวของเรานี่เอง อยู่ตรงไหน อยากจะพบ ตัวของเรามีศูนย์กลางอยู่ คือ สะดือทะเลหลัง ขวาทะลุซ้าย สมมติว่าเราซึ่งด้ายกลุ่มเส้นหนึ่งจากหน้าท้องตรงสะดือทะเลหลัง และอีกเส้นหนึ่งจากกึ่งกลางสีข้างขวาทะลุซ้าย ตึง ตรงกลางกึ่งที่ด้ายกลุ่มนั้นจรด จุดที่กลางด้ายกลุ่ม ๒ เส้นจรดกันนั้นแหละ เรียกว่ากลางกึ่ง ตรงกลางกึ่งนั้น ถูกดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ไสบริสุทธ์ เท้าฟองไข่แดงของไก่ ให้เอาใจไปหยุดอยู่ตรงกลางกายมนุษย์นั้น ตรงกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์

ที่ตรงนั้นแหละเป็นที่เกิด ที่ดับ ที่หลับ ที่ตื่น มีแห่งเดียว ก่อนมนุษย์จะมาเกิด หญิงก็ดี ชายก็ดี ต้องเอาใจไปจรดตรงนั้น จึงเกิดได้ ถ้าไม่หยุดไม่นิ่ง เกิดไม่ได้ พอหยุดถูกส่วนเข้า เกิดได้ทันที ตรงนั้นแหละเป็นที่หยุดและเป็นที่เกิดเป็นที่ตาย พอใจไปหยุดถูกส่วนเข้าก็เกิดและตายตรงนั้น เป็นที่เกิดที่ดับแห่งเดียว ไม่ใช่แต่ที่เกิดที่ดับเท่านั้น ตรงกลางนั้นเวลาจะนอนหลับ ใจก็ต้องไปหยุดอยู่ตรงกลางนั้น หยุดหนึ่งพอถูกส่วนเข้าก็หลับ ถ้าไม่ถูกตรงนั้น ไม่หยุดหนึ่งถูกส่วนตรงนั้นก็ไม่หลับอีกเหมือนกัน หลับตรงไหนตื่นขึ้นก็ตรงนั้น ตรงศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ไสบริสุทธ์ เท้าฟองไข่แดงของไก่ นั้นแหละเป็นที่เกิด ที่ดับ ที่หลับ และเป็นที่ตื่นแห่งเดียว อย่าได้เอาใจไปไว้ที่อื่น ให้เอาใจไปจรดไว้ที่ตรงนั้นจึงจะถูกต้อง พอใจหยุดถูกที่เข้าเท่านั้น เราจะรู้สึกตัวทีเดียวว่า ช่างเป็นสุขอะไรอย่างนี้หนอ

ท่านได้ยืนยันไว้ตามตำราว่า **นตฺถิ สหฺติปรี สุขํ** สุขอื่นนอกจากความหยุดนิ่งไม่มี พอใจหยุดถูกส่วนเข้าก็เป็นสุขทีเดียว พอใจหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั้น ให้จำให้แม่น พอใจหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั้น กลางของกลางๆๆๆ พอถูกส่วนเข้า เข้าถึงกลางจะเห็นดวงธรรมดวงหนึ่งเท้าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ผุดขึ้นที่ตรงนั้น ตรง

กลางของใจที่หยุดนั้น ขนาดเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ ให้ใจหยุดนิ่งอยู่กลางดวงธรรม
ที่บังเกิดขึ้นนั้น ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐานที่เกิดขึ้นนั้น หยุดอยู่กลางดวงนั้น หยุด
ถูกส่วนเข้า ก็เข้ากลางใจที่หยุดอีก กลางของกลางๆๆๆ พอถูกส่วนเข้าจะเห็นอีกดวง
หนึ่ง เรียกว่าดวงศีล มีขนาดเท่าๆ กันกับดวงจันทร์และดวงอาทิตย์ ไสบริสุทธ์ดู
กระจกคั่นช่องส่องดูเงาหน้า ใจของเราก็หยุดอยู่ตรงกลางดวงศีลอีก พอใจหยุดถูกส่วน
เข้า เข้ากลางของใจที่หยุด กลางของกลางๆๆๆ พอใจหยุดถูกส่วนเข้าก็เห็นอีกดวง
หนึ่ง เรียกว่าดวงสมาธิ ใจก็หยุดนิ่งอยู่กลางดวงสมาธินั้น พอใจหยุดนิ่งก็เข้ากลางของ
ใจที่หยุดนิ่งนั้น กลางของกลางๆๆๆ ถูกส่วนเข้าก็เห็นอีกดวงหนึ่งเรียกว่าดวงปัญญา
ใจหยุดอยู่กลางดวงปัญญานั้น พอใจหยุดถูกส่วนเข้าก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั้น กลาง
ของกลางๆๆๆ ถูกส่วนเข้าก็เห็นอีกดวงหนึ่ง เรียกว่าดวงวิมุตติ ใจหยุดอยู่กลางดวง
วิมุตตินั้นไม่ไปที่อื่น พอหยุดถูกส่วนเข้าก็เข้ากลางของใจที่หยุด กลางของกลางๆๆๆ
ข้ายขาวหน้าหลังล่างบนไม่ค้ำนั่ง พอถูกส่วนเข้าก็เห็นอีกดวงหนึ่ง เรียกว่าดวงวิมุตติ
ญาณทัสสนะ ใจหยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะนั้น พอหยุดถูกส่วนเข้าก็เข้ากลาง
ของใจที่หยุดนั้นอีก กลางของกลางๆๆๆ พอถูกส่วนเข้าก็เห็นตัวของเรามาเกิดมา
เกิดนี้

เมื่อทุกคนปฏิบัติได้เพียงนี้ ก็รู้ว่านี่เอง เวลานอนฝันกายนี้เองออกไป เวลา
เลิกฝันแล้วไม่รู้ไปอยู่ที่ไหน บัดนี้ข้าได้มาพบเจ้าเข้าแล้ว เจ้านี้เอง เวลาข้าจะไปไหนมาไหน
คอยเป็นนายบอกหนทางผิดถูกอยู่เสมอ บอกให้ไปนั้นไปนี้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ เวลาข้านอนเจ้าก็ฝัน
ออกไป ไหนเจ้าลองฝันทั้งที่ตื่นให้ข้าดูซิ แล้วก็ฝันไป บอกให้ไปเมืองเพชร ไปดูเขาวัง
เขาวังพระเจ้าแผ่นดินเป็นผู้สร้างพระราชวังอยู่ที่นั่น ไปดูเขาวังชิ สักนาทีเดียวเท่านั้น
ไปฝันไปเอาเรื่องเขาวัง กายละเอียดนี้แว็บไปเอาเรื่องเขาวังมาเล่าให้ฟังแล้ว นั้นฝันไป
เรื่องหนึ่ง เอาฝันเรื่องเมืองเชียงใหม่ให้ข้าดูอีกที ไปดูเรื่องดอยสุเทพ เขาวังสนุกสนาน
นัก ไปดูมาชิ ปลอ่ยกายละเอียดแว็บเดียวไปสักนาทีเดียวเท่านั้นเช่นกัน ไปเอาเรื่อง
ดอยสุเทพมาเล่าให้ฟังอีกแล้ว นี่ก็ฝันเสียอีกเรื่องหนึ่ง และไหนลองฝันไปทางอรัญ
ประเทศและไปทางพระธาตุพนม ไปดูเรื่องพระธาตุพนมมาเล่าให้ฟังซิ สักนาทีเดียว
เหมือนกัน กายละเอียดก็ไปเอาเรื่องพระธาตุพนมมาเล่าให้ฟังอีก นี่ฝันเสีย ๓ เรื่อง
แล้ว ชั่วโมงประเดี๋ยวเดียว ที่นี้ไปทางบักขีใต้เสียบ้าง ไปนครศรีธรรมราช เขาวังมีพระ
บรมธาตุอยู่ที่เจดีย์ใหญ่ ลองฝันไปซิ สักนาทีเดียว กายละเอียดก็ฝันไปเอาเรื่อง
นครศรีธรรมราช เรื่องพระเจดีย์ใหญ่นั้นมาเล่าให้ฟังอีกเช่นเดียวกัน นี่เจ้านี้เอง ฝันได้

อย่างนี้ที่เดียว เราเห็นเท่านั้นก็ฉลาดกว่าคนอื่นอีกชั้นหนึ่งแล้ว เขาใช้แค่กายมนุษย์เท่านั้น แต่เราเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด ใช้กายมนุษย์ละเอียดจึงฉลาดกว่าเขาเหล่านั้น ฉลาดกว่าเขาอย่างไร คือเรารู้ที่เดียวว่า คนนี้จะชื้อตรงหรือไม่ชื้อตรง ให้ไปดูที่กายละเอียด ไปถามกายละเอียด กายละเอียดจะไปสืบดู เดียวก็รู้ได้ทันทีว่าคนนั้นชื้อตรงหรือไม่ กายละเอียดบอกกายมนุษย์แล้ว นี่ฉลาดกว่ากันอย่างไร ใช้ได้อย่างนี้ เข้าไปข้างในถาม เรื่องราวจริงได้ และโกหกหลอกลวงกันไม่ได้ นี่เขาเรียกว่า ปัญญา ๒ ชั้น คือมีปัญญา ในกายมนุษย์ชั้นหนึ่ง และมีปัญญาในกายมนุษย์ละเอียดอีกชั้นหนึ่ง กายมนุษย์ละเอียด นี้รู้เรื่องมากมาย รู้แม้กระทั่งเรื่องลึกลับต่างๆ ที่ท่านกล่าวว่า นตฺถิ โลเก รโห นาม ชินฺชือว่าความลับไม่มีในโลกนั้น ถูกต้องทีเดียว คือ ความลับมีแต่เฉพาะในกายมนุษย์ เท่านั้น กายมนุษย์ละเอียดไม่มีความลับ กายทิพย์ กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม กายอรูปพรหมละเอียด อีกมากมายนัก จะโกหก อย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ทั้งนั้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์กว่าจะทรงทราบเรื่องอย่างนี้ได้ พระองค์ต้อง ดำเนินไปถึง ๑๘ กาย พระองค์ทรงรู้มากกว่าเราถึง ๑๘ เมื่อเรารู้อย่างนี้แล้ว เข้าไป ดำเนินปฏิบัติอย่างนั้นเป็นขั้นๆ ไป จนเข้าไปถึงกายมนุษย์ละเอียด หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียดนั้น พอถูกส่วนเข้าจะเห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติ ปัญฐานเป็นลำดับไป ฟังรู้เป็นขั้นๆ เข้าไปอย่างนี้ คือเข้าไปในทางศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ แต่ใจต้องหยุดนิ่งอยู่แห่งเดียวจึงจะเข้าไปได้ตลอด พอหยุด ถูกส่วนในกายมนุษย์ละเอียดเข้าถึงดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เข้าถึงกายทิพย์ พอเข้าถึงกายทิพย์ หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกาย ทิพย์ ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัญฐาน เข้าถึงดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เข้าถึงกายทิพย์ละเอียด พอเข้าถึงกายทิพย์ละเอียด หยุด นิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียด ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงธัมมา นุปัสสนาสติปัญฐาน เข้าถึงดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เข้าถึง กายรูปพรหม เมื่อเข้าถึงกายรูปพรหม หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกาย รูปพรหม ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัญฐาน เข้าถึงดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เข้าถึงกายรูปพรหมละเอียด ในกายรูปพรหมละเอียด กาย อรูปพรหม และ กายอรูปพรหมละเอียด ดำเนินอย่างเดียวกันนี้ ก็จะเข้าถึงกายธรรม กายธรรมรูปเหมือนพระปฏิมากรเกตุดอกบัวตูม ใสเป็นกระจกคั่นช่องส่องเงาหน้า เรา

จะต้องรู้จักกายนี้ คือกายธรรม หรือธรรมกาย เป็นกายที่ ๙ ธรรมกายละเอียดมีในกายนี้อีกชั้นหนึ่ง กายธรรมใจหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เข้าถึงธรรมกายอยู่ในกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายนั้น เรียกว่ากายธรรมละเอียดเกิดดอกบัวตูม ไสหนักขึ้นไปอีก นี่ธรรมกาย นี่คือพุทธรัตนะ ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายนั้น เรียกว่าธรรมรัตนะ ธรรมกายละเอียดอยู่ในกลางดวงธรรมรัตนะนั้น เรียกว่าสังฆรัตนะ ให้รู้จักพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ เท่านั้นก่อน

เมื่อรู้จักพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ อย่างนี้แล้ว เจ้าภาพผู้บริจาคทานวันนี้ ผู้ที่เป็นหัวหน้าเขาเป็นคนมีธรรมกาย เขาถึงธรรมกายละเอียดแล้ว สามารถใช้อะไรได้ต่างๆ ดังนั้นเราที่ยังไม่ได้ จงอุตสาหะพยายามเพียรเรียนให้เข้าถึงกายธรรมละเอียดนี้บ้าง ให้ถึงธรรมกายเช่นเขาบ้าง หากถึงธรรมกายเช่นนี้แล้ว จะเอาตัวรอดได้ ตายเสียชาติก่อนก็ได้ ถ้าวันไหนจะตายก็รู้ คือสามารถรู้ได้ เป็นหญิงก็ดี เป็นชายก็ดี ทั้งภุคทัสสและบรรพชิตได้มาประสบพบพระพุทธานุสาสนาแล้ว ต้องเพียรพยายามเข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะให้ได้เช่นนี้ เพราะพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะนี้แหละเป็นแก่นของพระพุทธานุสาสนา เมื่อเรารู้จักพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะอย่างนี้แล้ว เราจะไม่ทำความชั่วด้วยกาย ด้วยวาจา และด้วยใจ เราจะเป็นคนบริสุทธิ์ด้วยกาย ด้วยวาจา และด้วยใจอย่างเที่ยงแท้ โดยไม่ต้องสงสัย ท่านจึงได้ยืนยันไว้เป็นตำรับตำราว่า

กิตฺติจาปิ โส กมฺมํ กโรติ ปาปกํ

กาเยน วาจาเยหฺม เจตฺตสา วา

อกพฺโพ โส ตสฺส ปฏิจฺจทาย

อกพฺพตา ทิฏฺฐปทสฺส วุตฺตา

ขุ.ขุ.(บาลี) ๒๕/๗/๗-๘

แปลว่า พระโสดาบันบุคคลนั้น ยังกระทำความบาปกรรมด้วยกาย ด้วยวาจา และด้วยใจก็ดี พระโสดาบันบุคคลนั้นไม่ควรปกปิดบาปกรรมที่ตนกระทำไว้นั้น เพราะว่าทางพระนิพพานพระโสดาบันบุคคลนั้นเห็นแล้ว จึงไม่ควรปิดบังความชั่วด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจของตน ควรเปิดเผยให้หมดทั้งข้างนอกและข้างใน ถ้ากระทำการก็บอกว่ากระทำการ หากไม่ได้กระทำก็บอกว่าตนไม่ได้กระทำ ไม่โกหกหลอกลวง ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมอย่างหนึ่งอย่างใดทั้งสิ้น

เราเป็นพุทธศาสนิกชน เป็นหญิงก็ดี เป็นชายก็ดี จะปฏิบัติศาสนาก็เอาตัวรอดได้ เพราะตนปฏิบัติซื่อตรงเหมือนพระโสดาบัน เป็นคนมีปัญญาความเฉลียวฉลาด รู้จักบาปบุญคุณโทษ ประโยชน์มิใช่ประโยชน์ บัดนี้เราทำทั้งหลายรู้จักหลักพระพุทธศาสนา รู้จักพระรัตนตรัยแล้ว ได้พากันมาบริจาคทาน ท่านกล่าวว่า ทาน์ เทติทานการให้ คนเราจำเป็นต้องให้ทุกคน ถ้าไม่สละไม่ให้ได้ เพราะถ้าไม่ให้กับแล้วจะได้ประโยชน์อย่างไร หากให้กันแล้วจึงจะได้ประโยชน์ เราปกครองเรือนเราก็ต้องให้ เวลาเช้าแม่ครัวต้องหุงหาอาหารให้พอบ้าน ถ้าไม่ให้ประเดี๋ยวพอบ้านจะทุบตีเอาหากให้ให้อิ่มเสียแล้วจะได้ไม่ทุบตี เด็กเล็กลูกหญิงลูกชาย ถ้าไม่ให้ก็ร้องไห้ พอให้แล้วพวกเด็กๆ เหล่านั้นก็ไม่ร้อง สะดวกสบายไปวันหนึ่งๆ การให้เช่นนั้นเรียกว่า ทานให้ลูกก็เป็นทาน ให้สามีก็เป็นทาน ให้ภรรยาสามีก็เป็นทาน แต่ว่าต้องให้โดยไม่มุ่งหวังสิ่งหนึ่งสิ่งใดตอบแทนจึงจะเป็นทานแท้ๆ ถ้ามุ่งหวังสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็ไม่เป็นทาน อย่างให้ข้าวแมวกิน หากมุ่งหวังเพื่อให้แมวนั้นไว้จับหนู การให้อย่างนั้นก็ไม่เป็นทาน ต้องให้กินโดยไม่มุ่งหวังอะไรตอบแทนจากมัน ให้มันกินเพื่อให้หายหิวกันอดอยาก หากให้อย่างนี้จึงจะจัดว่าเป็นทาน จะให้แก่สัตว์เดรัจฉานอย่างอื่นใดก็ตาม ต้องให้โดยไม่มุ่งหวังอะไรอย่างนี้ทุกครั้งไป หรือลูกเรา เราให้โดยไม่มุ่งหวังจะให้ลูกเลี้ยงเราในข้างหน้า หรือให้รักษาวงศ์ตระกูลของเราให้สูง ให้เพราะเขาเกิดมาแล้วก็เลี้ยงกันไป อาศัยเราไป หากเราไม่ให้ อาศัย ไม่เลี้ยงแล้ว ลูกๆ เหล่านั้นก็ต้องตาย เมื่อเราให้ทานโดยไม่คิดอะไรดังกล่าวนี้อาจจัดเป็นทานแท้ๆ ที่เดียว

ถ้าว่าคนมีปัญญาฉลาดอย่างนี้ ตระกูลของตนจะใหญ่โตสักปานใดก็ตาม ให้ให้หนักเข้า คนก็จะมากขึ้นเป็นลำดับ เป็นสุขขึ้น กินก็เป็นสุข นอนก็เป็นสุข ทั้งกาย วาจา และใจ เพราะการให้นั้นแหละเป็นตัวสำคัญ หากฉลาดในการให้ก็จะเป็นพระเจ้าแผ่นดินในชาตินี้ได้ คนที่เราให้นั้นย่อมยกย่องสรรเสริญเคารพนับถือในเรา เราไม่ต้องไปเอาอะไร ให้หนักเข้าเท่านั้น พวกเขาย่อมคุ้มครองรักษาเราเอง กลัวเราจะเป็นอันตราย เพราะถ้าคนให้เป็นอันตรายเสียแล้ว พวกเขาก็อดอยากลำบาก คนที่รับให้นั้นแหละย่อมช่วยระวังรักษาทั้งบ้านและสมบัติของเรา เมื่อเราให้หนักเข้าเช่นนี้ สามีก็คงอยู่คนเดียว ภรรยาก็อยู่คนเดียว ไม่เป็น ๒ ไปได้ ถ้าเราไม่ให้นั้นแหละ จะอยู่ด้วยกันไม่ได้ทีเดียว ทั้งสามีภรรยา ลูกก็ต้องแยกจากกัน ให้รู้จักให้อย่างนี้ก็จะปกครองบ้านเรือนสมบัติได้

หญิงก็ดี ชายก็ดี ถ้าอยากให่วงศ์ตระกูลของตนสูงขึ้น ต้องการให้คนมากขึ้น มีพวกพ้องวงศ์วานมากขึ้น ก็อย่าเป็นคนตระหนี่ จงแก้ไขด้วยปัญญาของตน ถึงคราวให้อาหารก็ให้อาหาร ถึงคราวให้ผ้าก็ให้ผ้า ถึงคราวให้ที่หลับนอนก็ให้ที่หลับนอน ถึงคราวให้ยารักษาโรคก็ให้ยารักษาโรค ให้ไปตามกาลเวลาอย่างนั้น ให้เขาเป็นสุขเบิกบาน สำราญใจ หากเราให้อย่างนี้แล้ว วงศ์ตระกูลของเราย่อมสูงขึ้นเป็นลำดับ เป็นที่สรรเสริญ นิยมชมชอบของคนทั่วไป

สีล รกฺขติ หากว่ามีคนมากเช่นนี้ คือตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป เราต้องรักษาศีล ต้องบริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา และบริสุทธิ์ใจ ไม่มีร่องรอยเสียกระทบกระเทือนใจกัน กายจะให้เดือดร้อนตนเองและคนอื่นก็ไม่มี วาจาจะให้เดือดร้อนตนเองและคนอื่นก็ไม่มี จะอยู่ด้วยกันมากน้อยเพียงใดก็ตาม ไม่สบายใจเหมือนกับอยู่คนเดียว ดังนั้น จึงไม่ควรเบียดเบียน ไม่กระทบกระเทียบเปรียบเปรย ไม่อิจฉาริษยากันอย่างใดอย่างหนึ่ง มีศีลด้วยกันทั้งหมด ศีล ๕ คือ ปาณาติบาต อทินนาทาน กาเมฯ มุสาฯ สุราฯ ๕ ลิกขาบทนี้ต้องบริสุทธิ์จริงๆ คือไม่เบียดเบียนกันให้เดือดร้อนด้วยการฆ่า ไม่ลักขโมย ฉ้อโกงหลอกลวงกันให้เดือดร้อน ไม่ประพฤติผิดในลุกมรรยาธของคนอื่นเขา ถ้าประพฤติผิดเข้าก็เดือดร้อน ถ้าไม่พูดปดกันก็ไม่เดือดร้อน ถ้าพูดปดเข้าก็เดือดร้อน ไปเสพสุรา เข้า คนดีๆ ก็กลายเป็นคนบ้า พูดจาอ้อแอ้ไม่เป็นเรื่อง หรือคนดีๆ ก็กลายเป็นคนครึ่งบ้า ครึ่งบอไป ถ้าว่าเต็มที่เข้าก็อาจกลายเป็นบ้าบอไปเลย ถ้าว่าเมื่อใดฤทธิ์สุราหมดไปแล้ว นั้นแหละ ก็จะพูดจากันรู้เรื่องกลับเป็นคนดีได้ตามปกติ นี่เพราะฤทธิ์สุราทำให้เป็นไป อย่างนั้น ควรระวังให้ดี อย่าให้เหตุเหล่านี้เข้าครอบงำได้ ตนเองจึงจะเป็นสุขกายสุขใจ มีคนมากมายเท่าไรก็เป็นสุข ไม่ต้องเดือดร้อนเลย แต่เป็นสุขอย่างธรรมดาเท่านั้น ถ้าจะให้มีความสุขและฉลาดยิ่งขึ้นไปต้องเจริญภาวนา

ภาวนํ ภาวเต ทำให้จริง ให้หยุดให้นิ่ง ทำให้มีให้เป็นขึ้น ก็ร้อยก็พันคนก็นอนหลับสบาย ก็คนๆ ก็สงบนิ่ง เมื่อสงบนิ่งแล้ว มีคนสักเท่าไรก็ไม่รบกวนรบกวน ไม่รำคาญไม่เดือดร้อน เป็นสุขสำราญเบิกบานใจเป็นนิมิต นี้เขาเรียกว่าภาวนา ทำให้ใจหยุดสงบ หยุดสงบแล้วไม่ใช่แต่เท่านั้น หยุดอยู่สงบหาเรื่องทำ จะได้ทรัพย์สมบัติ มาเลี้ยงกันอีก ให้พวกเขาอยู่เป็นสุขสำราญ สมบูรณ์ด้วยเครื่องกินเครื่องใช้ไม่ขาดตกบกพร่อง จะให้เป็นคนสมบูรณ์อยู่เสมอก็ต้องใช้วิชาวิปัสสนาภาวนา ต้องเฉลียวฉลาดให้อาหาร หาปัญญาแก้ไขให้ทานในวันต่อไป ไม่ให้หมดให้สิ้นไป เมื่อให้ทานไม่หมด ไม่สิ้นไปเช่นนี้ พวกพ้องก็มากขึ้นเป็นลำดับ มีร้อยก็เพิ่มเป็น ๒๐๐ ๓๐๐ ๔๐๐ ๕๐๐

๖๐๐ จนกระทั่งพ้นหนึ่ง ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ เป็นลำดับไป การให้นี้แหละเป็นตัวสำคัญ เมื่อมีพวกพ้องมากขึ้นแล้ว ก็ให้รักษาศีลให้บริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา บริสุทธิ์ใจ และเจริญภาวนา ทำภาวนาให้เจริญขึ้นทุกคน เมื่อพวกเขาเจริญภาวนาแล้ว ภาวนานั้นแหละจะช่วยเขาได้ทุกสิ่งทุกอย่าง

พุทฺธะ สทฺทหติ ธมฺเม สทฺทหติ สงฺฆะ สทฺทหติ ให้เชื่อพุทธรัตตะ ให้เชื่อธรรมรัตตะ และให้เชื่อสังฆรัตตะ การเชื่อพุทธรัตตะนั้นเชื่ออย่างไร พุทธรัตตะท่านไม่มีกิเลส กิเลสไม่มีในท่าน ท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ทุกอย่าง ความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้ของท่านบริสุทธิ์ทุกอย่าง ถูกต้องร้อยของพระธรรม พระสงฆ์ พุทธรัตตะท่านรับสั่งอย่างไร เราต้องเชื่อไปตามพระรัตนันั้น ธรรมรัตตะทรงสัตว์ผู้ปฏิบัติไม่ให้ตกไปในที่ชั่ว เป็นของดีฝ่ายเดียว เราเชื่อแต่สิ่งดีและทำตามแต่สิ่งที่ดี ทำตามธรรมนั้น เราก็จะเป็นคนชั้นสูง เพราะเราเชื่อตามธรรมและดำเนินตามนั้น สังฆรัตตะดำเนินตามพระสงฆ์ ผู้รักษาธรรมไม่ให้สูญไป ให้ธรรมนั้นมั่นคงอยู่ พระสงฆ์ผู้รักษาธรรมก็ดำเนินตามธรรมนั้น เราก็เชื่อและเดินตามธรรมตามพระสงฆ์ ถ้าว่าเชื่อในพระพุทธ ในพระธรรม และในพระสงฆ์เช่นนี้แล้ว จะเอาตัวรอดได้ ฉะนั้นจึงควรรู้จักพระพุทธรัตตะ ธรรมรัตตะ และสังฆรัตตะ

อธฺโม นิรยํ เนติ ธฺโม ปาเปติ สุกฺคตี สภาพที่เป็นบุญย่อมนำสัตว์ไปสู่สุคติ สภาพที่เป็นบาปย่อมนำสัตว์ไปสู่ทุคติ บุญและบาปนั้นเป็นอย่างไร วันนี้จะแสดงเรื่องบุญและบาปให้เข้าใจกันเสียที บุญและบาปนั้นเป็นอย่างนี้ วันนี้เรามาทำบุญกันมากคนด้วยกัน คือท่านเจ้าภาพผู้ถวายทานในวันนี้ได้ชักชวนพวกพ้องให้มาทำบุญเลี้ยงพระที่วัดปากน้ำ เพราะการทำบุญนั้นได้บุญจริง ๆ เพราะเจ้าภาพผู้ชักชวนเขาเห็นเช่นนั้น บุญนั้นไม่ใช่มองไม่เห็น มองเห็นได้ ถ้าหากบุญมองไม่เห็นเจ้าภาพเขาก็ไม่ชวนพวกพ้องมาทำบุญ บุญนั้นอยู่ที่ไหน รูปพรรณสัณฐานเป็นอย่างไร เราทำให้ถูกส่วนเข้าจึงจะมองเห็นบุญอย่างแน่แท้โดยไม่ต้องสงสัย

เจ้าภาพได้ชักชวนพวกพ้อง เตรียมเครื่องไทยทานวัดอุมาทำบุญ เวลาเช้าได้ถวายยาคุขาวต้ม เวลาเพลได้ถวายโภชนาหารพร้อมด้วยสุปปยัญชนะ และเวลาบ่ายให้มีพระธรรมเทศนา นี่เพราะต้องการบุญจริงๆ การทำบุญต้องทำให้ถูกส่วน ถูกส่วนตรงไหน คือนำเครื่องไทยทานวัดอุมาถวายพระภิกษุสงฆ์ พระภิกษุสงฆ์รับเครื่องไทยทานวัดอุมาจากมือของผู้ให้ เครื่องไทยทานขาดจากสิทธิของผู้ให้ เป็นสิทธิของผู้รับขณะใด บุญญาภิสนหาบุญไหลมาในขณะนั้น ไหลมาจากที่ไหน

เวลาฝนตก เราเห็นมิใช่หรือ ฝนมาทางท้องฟ้า ไม่ใช่มาทางใต้ดิน ฝนมาจากท้องฟ้า แต่เดิมฝนมาจากที่ไหน ฝนก็อยู่ในก้อนเมฆต่างๆ นั้นแหละ พอเมฆตั้งขึ้นแล้วประเดี๋ยวฝนก็ตก ฝนอยู่ในก้อนเมฆนั่นเอง เราเห็นกันเพียงเท่านั้น เรื่องนี้ไม่ใช่เพียงแต่พวกเรา แม้กษัตริย์ในครั้งเจ้าตากยะเมืองกบิลพัสดุ์ กษัตริย์เหล่านั้นก็ถามกันว่า รู้หรือว่าข้าวมาจากไหน ข้าวที่บริโภคเสวยอยู่ในชามนั้น กษัตริย์องค์หนึ่งผลุดลุกขึ้นตอบว่าข้าวนั้นมาจากยุง เพราะวันหนึ่งไปไหนมาเห็นเขาโกยข้าวออกจากยุงข้าว จึงได้กล่าวอย่างนั้น กษัตริย์อีกองค์หนึ่งบอกว่าข้าวนั้นมาจากครกเพราะไปเห็นเขาตำข้าว จึงตอบว่าข้าวมาจากครก กษัตริย์อีกองค์หนึ่งตอบว่าข้าวมาจากในหม้อ เพราะไปเห็นข้าวในหม้อมา ไม่เคยเห็นข้าวในยุงในฉางหรือที่เขาตำเขาโกลก อีกองค์หนึ่งตอบว่าข้าวมาจากในชามที่สำหรับนั้นแหละ เพราะตนเห็นมาเพียงแค่นั้น ไม่เคยเห็นในที่อื่นเลย นี่เป็นกษัตริย์สุขุมลชาดಿಯังนี้ ยังไม่รู้ไม่ทราบ เราก็มเหมือนกัน ฝนนี้หากเราจะถามว่ามาจากไหน เราก็คงตอบได้ว่ามาจากก้อนเมฆต่างๆ บนท้องฟ้า นั้น ที่อื่นก็ไม่เห็นมี ไม่เข้าใจ ไม่เห็น

แท้จริงธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ วิญญาณธาตุมีอยู่ ถ้าผู้มีปัญญา ในอากาศว่างๆ นี้แหละเขาสามารถใช้เครื่องดักเอาไอน้ำในอากาศก็ได้ ในศาลานี้ก็มีธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ เต็มไปหมด แต่ผู้ใดจะให้ฝนตก ผู้นั้นต้องทำฝนเป็น เรียกฝนเป็น แก้ไขทำฝนขึ้นได้ ทำน้ำขึ้นได้ ผู้เทศน์นี้ได้เคยแก้ไขมาแล้ว จะแก้ไขเกณฑ์ฝนได้เหมือนกัน

เมื่อรู้จักหลักและที่มาของฝนแล้ว ก็จะได้รู้ได้ด้วยว่าบุญที่มนุษย์ทำมาจากไหน ก็มาจากในกลางกายนี้ ตรงกลางของใจนั้น กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง หนักเข้าก็พบดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน กลางของกลางหนักเข้าไปก็พบดวงศีล ศูนย์กลางเข้าไปก็พบดวงสมาธิ กลางของกลางเข้าไปอีกก็พบดวงปัญญา กลางของกลางเข้าไปอีกพบดวงวิมุตติ กลางของกลางเข้าไปอีกพบดวงวิมุตติญาณทัสสนะ กลางของกลางเข้าไปอีกพบกายมนุษย์ละเอียด กายมนุษย์ละเอียดก็มีธาตุดิน น้ำ ไฟ ลม เหมือนกันเป็นชั้นๆ เข้าไปอย่างนี้ นี่หัดเข้าไปหากายเป็นชั้นๆ เข้าไป เข้าไปหากายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายทิพย์ละเอียด กายพรหม กายพรหมละเอียด กายอรุปรพพรหม กายอรุปรพพรหมละเอียด กายธรรม กายธรรมละเอียด กายโสดา กายโสดาละเอียด กายสกทาคา กายสกทาคาละเอียด กายอนาคา กายอนาคาละเอียด กายอรหัต กายอรหัตละเอียด หนักขึ้นไปเป็นชั้นๆ

หากจะเข้าไปหาน้ำบ้าง กลางของกลางธาตุน้ำนั้น กลางของกลางๆๆ ก็ จะเข้าไปพบทะเล พบทะเลหนักลงไปๆๆ จะใช้น้ำสักเท่าไรก็ใช้ไม่หมด ใช้ไม่รู้จักหมด จักสิ้น จะเอาน้ำเท่าใดก็ได้ เข้าไปกลางของกลางนั้นแหละไม่ใช่อยู่ที่อื่น นี่ต้องการ น้ำ ต้องทำอย่างนี้

หากต้องการบุญก็เข้าไปในกลางกายนั้นแหละ กลางของกลางๆๆ หนักเข้าไป ช้ายขวา หน้าหลังล่างบนไม่ไปทั้งนั้น กลางของกลางหนักขึ้นทุกทีก็จะเข้าไปพบบุญ ทะเลบุญอยู่ในกลาง กายนั้น เจ้าของผู้ปกครองบุญนั้นมี ๒ ภาค มารปกครองภาคหนึ่ง พระปกครองภาคหนึ่ง

ถ้าภาคพระปกครอง ทำบุญทำกุศลต่างๆ พระท่านก็ส่งบุญส่งกุศลมาให้ เหมือน ส่งกระแสไฟฟ้าให้ใช้ไฟนี้แหละ ผู้ส่งกระแสไฟฟ้ามาให้ใช้ก็มีอยู่ ถ้าเขาไม่ส่งมาให้เรา เราก็ใช้กระแสไฟฟ้าไม่ได้ บุญก็เหมือนกัน พระเป็นผู้ปกครอง ดิน ฟ้า อากาศ ก็มี ผู้ปกครองเหมือนกัน

ที่บังคับเราให้เกิด ให้แก่ ให้เจ็บ และให้ตายอยู่เดี๋ยวนี้แหละ พวกมารบังคับให้เป็นไปตามนั้น ส่วนพวกพระบังคับไม่ให้เกิด ไม่ให้แก่ ไม่ให้เจ็บ และไม่ให้ตาย นี่พวกพระกับพวก มารบังคับอย่างนี้ เวลานี้พวกพระบังคับไม่ให้รบกัน แต่พวกมารบังคับให้รบกันหนักขึ้น

เมื่อรู้จักหลักอย่างนี้แล้ว บุญที่ไหลมาติดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกาย มนุษย์ของผู้บำเพ็ญบุญนั้น ไม่ใช่ดวงเล็กน้อยเลย เจ้าของท้าววันนี้ บุญไหลมาติดอยู่ ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ไม่ใช่ดวงเดียว ในชั้นกายมนุษย์นี้ก็ไหลมา ติดอยู่ ชั้นกายมนุษย์ละเอียดก็ติดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด ในชั้นกายทิพย์ก็ติดอยู่ในศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ ชั้นกายทิพย์ละเอียด ก็ติดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียด ชั้นกายรูปพรหมก็ติดอยู่ศูนย์กลาง ดวงธรรมที่ทำให้เป็นรูปพรหม ชั้นกายรูปพรหมละเอียดก็ติดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรม ที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียด ชั้นกายอรูปพรหมติดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้ เป็นกายอรูปพรหม ชั้นกายอรูปพรหมละเอียดติดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกาย อรูปพรหมละเอียด ชั้นกายธรรมติดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย ชั้น กายธรรมละเอียดติดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายละเอียด ติดขึ้นไปอย่าง นี้จนกระทั่งทุกๆ กาย นับอสงไขยกายไม่ถ้วน เมื่อรู้บุญติดอยู่เช่นนี้แล้ว เราจะไปทุกข์ ยากอะไร แดกกายทำลายชั้นๆไป ก็เป็นหน้าที่ของบุญ เพราะบุญของเรามากอยู่แล้ว บุญจะจัดเป็นชนกรรมนำไปเกิด

ใครจะเป็นคนนำไปเกิด ในเมื่อกายมนุษย์แตกดับไปแล้ว กายมนุษย์ละเอียดยังเหลืออยู่ อย่างเรานอนฝันไป ตายก็เหมือนกับนอนหลับฝันไป กายมนุษย์ละเอียดออกจากกายมนุษย์ไป เพราะกายมนุษย์นี้แตกดับเสียแล้ว ดวงบุญในกายมนุษย์นี้ก็แตกดับหมด ดวงธรรมที่ให้เป็นกายมนุษย์ก็แตกดับ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ทำลายหมดไม่มีเหลือ แต่ว่าในกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียดนั้น มีดวงบุญอีกดวงหนึ่ง ดวงบุญดวงนั้นแหละจะนำไปเกิดในตระกูลสูงๆ มีกษัตริย์มหาศาล มีทรัพย์สมบัติบริวารนับจะประมาณไม่ได้ เศรษฐีมหาศาล พราหมณ์มหาศาล มีทรัพย์สมบัติบริวารนับจะประมาณไม่ได้ คหบดีมหาศาล มีทรัพย์สมบัติบริวารนับจะประมาณไม่ได้ ให้เกิดในตระกูลสูงๆ อย่างเช่นนั้น ทว่าในมนุษย์โลกไม่พอรับบุญขนาดใหญ่ๆ ขนาดนี้ ก็ให้ไปเกิดในสวรรค์ ชั้นจาตุมหาราช ชั้นดาวดึงส์ ชั้นยามาพิภพ ชั้นดุสิต ชั้นนิมมานรดี และชั้นปรนิมมิตวสวัตดี ให้เกิดในกายทิพย์สูงขึ้นไป กายทิพย์ในชั้นจาตุมหาราช กายทิพย์ในชั้นดาวดึงส์ กายทิพย์ในชั้นยามาพิภพ กายทิพย์ในชั้นดุสิต กายทิพย์ในชั้นนิมมานรดี กายทิพย์ในชั้นปรนิมมิตวสวัตดี ในกามภพนี้ อย่างใดอย่างหนึ่ง

กายมนุษย์ละเอียดพอส่งขึ้นไปถึงกายทิพย์ กายมนุษย์ละเอียดก็ดับเหมือนกัน ในดวงกายทิพย์ละเอียดก็ดับหมด ในดวงกายทิพย์ละเอียดก็ใช้ไปตามหน้าที่ นี่เขาเรียกว่า กัมมวิปาโก อจินตโย ลักษณะที่แสดงบาปกรรมที่บุญส่งผลให้เป็นไปเป็นชั้นๆ ยังไม่มีใครแสดงให้รู้ เพราะไม่ใช่เป็นของธรรมดาสามัญทั่วไป พวกที่มีธรรมกาย เขาเห็นปรากฏชัดเจน เป็นชั้นๆ เป็นกายๆ ไปดังนี้

เมื่อรู้จักหลักเช่นนี้แล้ว เรามานำเพ็ญบุญกันวันนี้ เราได้จริงๆ อย่างนี้ และพาตัวให้เป็นสุขให้ไปสู่สุคติในมนุษย์โลก ถ้าเรามีบุญเสียแล้ว จะค้าขายก็ร่ำรวย จะทำงานทำกิจการอะไรก็เจริญ จะหาทรัพย์สมบัติก็ได้คล่องสะดวกสบายไม่ติดขัดแต่ประการใด ถ้าว่าไม่มีบุญ จะทำอะไรก็ติดขัดไปเสียทุกอย่างทุกประการ ดังนั้นจึงได้ชักชวนพวกเราให้มาทำบุญ ทำกุศลเสีย จะได้เลิกจน เลิกทุกข์ยากลำบากเสียที

การทำบุญเลี้ยงพระเช่นนี้ถูกต้องตำรับตำราทางพระพุทธศาสนา เพราะพระองค์ทรงรับสั่งไว้ว่า โภชนํ ภิกขเว ททมาโน ทายโก ทายกผู้ให้ทานโภชนาหาร ปฏิคคาหกันํ ปญจ จานานิ เทติ ชื่อว่าให้ฐานะ ๕ ประการแก่ปฏิคคาหก กตมานิ ปญจ จานานิ ฐานะ ๕ ประการเป็นไฉน आयุ เทติ ชื่อว่าให้อายุประการหนึ่ง

วณฺณ เทติ ชื่อว่าให้วรรณะประการหนึ่ง สุขํ เทติ ชื่อว่าให้ความสุขประการหนึ่ง
พลํ เทติ ชื่อว่าให้กำลังประการหนึ่ง ปฏิภาณํ เทติ ชื่อว่าให้ความเฉลียวฉลาด
ประการหนึ่ง

ในท้ายพระสูตรท่านกล่าวว่า อายุํ โข ทตฺวา อายุสฺส ภาคี โหติ ผู้ให้อายุ
ย่อมมีอายุเป็นส่วนตอบ อายุนั้นให้อย่างไร คือการให้ข้าวอาหารแก่พระภิกษุหรือ
สามเณรอีกหนึ่ง อุบาสกอุบาสิกาอีกหนึ่ง เราก็มียอายุอยู่ได้ ๗ วัน ที่เรามีอายุยืนได้
๗ วัน ก็เกิดเพราะผลทานที่เราให้ทานนั้นคือให้อายุนั้นเอง หรืออีกอย่างหนึ่งผู้ให้อายุ
ย่อมไม่ตายในปฐมวัย ไม่ตายเมื่อเป็นหนุ่ม ไม่ตายเมื่อเป็นสาว แก่เผ่าชราจึงตาย
หรือจนถึงอายุชั้ยจึงตาย อย่างนั้นเราเรียกว่าถ้วนอายุชั้ย ถ้าว้าเกินกว่านั้น เรียกว่า
เรากระทำการกุศล

เมื่อเราได้บุญแล้ว เราจะทำอย่างไร เราจะรักษาบุญอย่างไร เพราะเราไม่เห็นบุญ เราต้อง
เอาใจไปจรดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ของเรา ทำใจให้หยุดให้หนึ่ง บังคับใจ
ให้หยุดให้หนึ่งว่าบุญของเรามีอยู่ตรงนี้ ถ้าพอใจหยุดได้แล้วและถูกส่วนเข้าแล้ว เราจะ
เห็นดวงบุญของเราเห็นชัดเจนทีเดียว ถ้าเราไปเห็นดวงบุญเช่นนั้น เราจะปลาบปล้ม
ใจสักเพียงใด ย่อมดีอกดีใจเป็นที่สุด จะหาเครื่องเปรียบเทียบไม่ได้เลย ฉะนั้นจึง
พยายามอุตส่าห์เอาใจไปหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ นึกถึง
บุญที่เราได้กระทำในวันนี้ อย่าไปติดขัดสิ่งหนึ่งสิ่งใดเสีย ถ้าไปค้าขายติดขัดขึ้นก็ขอให้
บุญช่วย นึกถึงบุญตรงกลางดวงธรรมนั้น ถ้าว้ามืออุปสรรคเข้ามาแทรกแซงอย่างใด
อย่างหนึ่ง มีผู้มารุกรานเบียดเบียนประการใดก็ขอให้บุญช่วย สิ่งอื่นช่วยไม่ได้ ไม่
ต้องไปขอร้องให้ใครมาช่วย ให้เอาใจไปหยุดอยู่ศูนย์กลางตรงบุญนั้นแหละ หยุดอยู่
นิ่งอยู่อย่างนั้น บุญเป็นช่วยได้แน่นอนโดยไม่ต้องสงสัย

พระสิทธัตถราชกุมาร ทรงบำเพ็ญบารมีอยู่ที่ใต้ต้นศรีมหาโพธิ ขณะบำเพ็ญพอ
ถูกส่วนจะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว พญามารทราบเหตุสะดุ้งพรีบที่เดียว
ครั้งแรกออกแสวงหาโพธิญาณใหม่ๆ ปัญจวัคคีย์ได้ตามปฏิบัติอยู่ และเมื่อเขาเหล่านั้น
เห็นว่าเราเป็นผู้ประพฤติแล้ว ปฏิบัติไม่ถูกร่องรอยความเป็นพระพุทธรเจ้า ตามประเพณี
โบราณกาลมา จึงได้เลิกปฏิบัติในเราเสีย ทอดทิ้งให้อยู่แต่ผู้เดียว แต่เทวดา ก็ยัง
พิทักษ์รักษาเราอยู่ แต่เมื่อมารมาผจญครั้งนี้ พวกเทวดาเหล่านั้นหนีไปหมด ไปอยู่ที่
ขอบปากจักรวาลเสียสิ้น เพราะความเกรงกลัวในพญามาร และก็อะไรเล่าจักเป็นที่พึ่ง
ของเราได้ ในขณะที่เข้าที่อัปจนเช่นนี้ นอกเสียจากบารมีที่เราได้กระทำไว้แล้วเป็นไม่มี

เมื่อทรงระลึกถึงบารมีที่ได้ทรงกระทำมาแล้วเท่านั้น นางพระธรณีทราบทันที ลูกขึ้นกราบทูลพระบรมศาสดาว่า ขอพระองค์อย่าได้ปริวิตกเดือดร้อนไปเลยในเรื่องมารผจญ พระองค์ในครั้งนีหม่อมฉันจะรับอาสาปราบมารเอง พระองค์อย่ากังวล ทรงกระทำความเพียรต่อไปเถิด เพราะพระองค์ได้ทรงสร้างบารมีมาแล้วตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ และได้หลั่งอุทกาวรีให้ตกลงเหนือพื้นดิน หม่อมฉันได้รองรับไว้ด้วยมวยผมนี้จนหมดสิ้นไม่มีเหลือเลยแม้สักหยาดหนึ่ง หม่อมฉันจะปราบพญามารนี้ด้วยน้ำที่พระองค์ทรงกรวดนั้น พอกราบทูลดังนั้นก็รูดน้ำในมวยผมปราดเดียวเท่านั้น กลายเป็นทะเลท่วมทับมารจนหมดสิ้น พวกมารได้พ่ายแพ้ ศัตรูรุกรกลายเป็นรูปเทียนบูชาพระศาสดาไปหมด นี่ปรากฏอย่างนี้มาแล้ว

เราก็เหมือนกัน แสงหาบุญสร้างบารมี บำเพ็ญทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ได้บุญแล้วให้ใจจดอยู่ที่บุญนั้น เมื่อประสบภัยได้ทุกขยากประการใด ก็นึกถึงบุญนั้น อย่าไปนึกถึงสิ่งอื่นให้เหลวไหล อย่าไปนึกถึงผี ผีมันจะเป็นอะไร ผีสัมมนุษย์ไม่ได้ ผีมันตายไปจากมนุษย์แล้วจึงกลายเป็นผี มนุษย์วิเศษกว่าผีมากนัก ผีจึงสัมผัสไม่ได้ จะไปนับถืออะไรกับผี ผีช่วยอะไรไม่ได้เลย สู้นึกถึงมนุษย์ไม่ได้ ไปนับถือจ้าว จ้าวก็ช่วยอะไรไม่ได้ เพราะจ้าวตายไปจากมนุษย์แล้ว จ้าวผีจ้าวสาถนั้น สัมผัสไม่ได้ แพ้มนุษย์ทั้งนั้น มนุษย์นี้เป็นผู้มีฤทธิ์เดชมากกว่า หรือนึกถึงต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ไปกราบไหว้ต้นไม้ ต้นไม้จะทำอะไรได้ เราเอามาทำพินธุอาหาร ผ่าเอามาทำพินธุข้าวอยู่เรื่อย ๆ เอามาทำบานประตูหน้าต่าง มาทำพื้นบ้าน แล้วมันจะทำอะไรให้เราได้ ต้องนึกถึงบุญ สิ่งอื่นอย่าไปนึก นึกถึงบุญแต่เพียงอย่างเดียว เมื่อต้องภัยได้รับความทุกข์ยากลำบากอย่างใดก็ให้นึกถึงบุญ เอาใจไปจดอยู่ที่บุญ ทำมาค้าขายอะไรก็ให้เอาใจไปจดอยู่ที่บุญนั้น จะได้ค้าขายคล่องได้กำไรเกินควรเกินค่า จะไปทำนาทำสวนก็เอาใจไปจดอยู่ที่บุญนั้น บุญจะให้ผลของนาและสวนเกินควรเกินค่า ไปรับราชการก็เอาใจไปจดอยู่ที่บุญนั้น หน้าที่ราชการก็จะรุ่งโรจน์โชตินาการยิ่งขึ้นใหญ่ ถ้าปกครองบ้านเรือนก็เอาใจจดอยู่ที่บุญนั้นเหมือนกัน บ้านเรือนก็จะรุ่งเรือง อย่าเอาใจไปจดอยู่ที่อื่น นี่เราเรียกว่า หาบุญได้และใช้บุญเป็น ถ้าหากเอาใจไปจดเสียที่อื่น จะเป็นต้นไม้ ขี้วัว ขี้ควาย อะไรจิปาละ ชื่อว่าหาบุญได้แต่ใช้บุญไม่เป็น

ถ้าจะหาบุญได้ใช้บุญเป็นก็ต้องเอาใจไปจดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงบุญ พอใจจดหยุดนิ่งอยู่กลางดวงบุญก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั้น กลางของกลาง ๆ ๆ พอถูกส่วน

เข้าก็เข้าถึงดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีลก็เข้ากลางของกลางที่หยุดอีก กลางของกลางๆๆ ก็เข้าถึงดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ พอใจหยุดถูกส่วนเข้าก็เข้ากลางของกลางๆๆ ก็เข้าถึงดวงปัญญา หยุดนิ่งอยู่กลางดวงปัญญา พอใจหยุดถูกส่วนเข้าก็เข้ากลางของกลางๆๆ อีก เข้าถึงดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ พอใจหยุดถูกส่วนเข้า เข้ากลางของกลางๆๆ อีก ก็เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ พอใจหยุดถูกส่วนเข้าก็เข้ากลางของกลางๆๆ อีก ก็เข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด เมื่อเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียดและปฏิบัติแบบเดียวกันเรื่อยไปก็จะเข้าถึงกายทิพย์ กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม กายอรูปพรหมละเอียด กายธรรม กายธรรมละเอียด กายโสดา กายโสดาละเอียด กายสกทาคา กายสกทาคาละเอียด กายอนาคา กายอนาคาละเอียด กายธรรมอรหัต กายธรรมอรหัตละเอียด เป็นลำดับขึ้นไป เมื่อปฏิบัติได้ดังนี้เขาจึงจะเรียกว่า หาบุญได้ ใช้นุญเป็น จะเป็นคนมีปัญญาเจริญก้าวหน้ายิ่งใหญ่ไพศาลทีเดียว ถ้าเป็นหญิงก็จะได้ชื่อว่า **ปณฺหิตฺถิ** หญิงผู้มีปัญญา ถ้าเป็นชายก็จะได้ชื่อว่า **ปณฺหิต** ชายผู้มีปัญญา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ทรงหาบุญได้และทรงใช้นุญเป็น พระองค์ทรงสร้างบารมีของพระองค์มาและทรงใช้บารมีของพระองค์เป็น เมื่อพระองค์ได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว พระองค์ทรงเข้าใกล้ใครก็ทรงให้เป็นเหมือนอย่างพระองค์หมดให้ได้มรรคผลตามพระองค์ให้เป็นสาวกพระพุทธเจ้าเสีย ให้เป็นพหูสูตเสีย เสด็จตามพระองค์ไป

เราเมื่อได้ถวายทานแล้ว ได้รักษาศีล เจริญภาวนาแล้ว ก็ต้องให้เห็นผลทาน ให้เห็นผลศีล และให้เห็นผลของการเจริญภาวนา จึงจะได้ชื่อว่า เราทำบุญ รักษาศีล เจริญภาวนาแล้ว ใช้นุญ ใช้ศีล และใช้ภาวนาเป็น อย่าเกียจคร้าน จงหมั่นบำเพ็ญทาน รักษาศีล เจริญภาวนาไว้ให้เสมอ เพื่อเราจะได้รับความสุขทั้งในชาตินี้และในชาติหน้า

บัดนี้ท่านทั้งหลายได้สมบูรณ์บริบูรณ์แล้วด้วยคุณธรรม ๕ ประการ คือ ทาน ศีล สุตะ จาคะ และปัญญา เพราะ ทาน เราก็ได้ถวายแล้วแต่เช้าและเพล ศีล เราก็ได้สมาทานแล้วทั้ง ๕ ประการ สุตะ บัดนี้เราก็ได้สดับตรับฟังพระสัทธรรมเทศนาอยู่แล้ว จาคะ เราก็ได้บริจาคแล้ว สละกิจการงานความกังวลน้อยใหญ่ทางบ้านเสีย มาบำเพ็ญบุญในวันนี้ นี่ก็ชื่อว่าจาคะ ปัญญา เมื่อเราฟังธรรมเทศนาแล้ว เราก็รู้จักบาปบุญคุณโทษ ประโยชน์มิใช่ประโยชน์ ผิดถูกสูงต่ำเรารู้ นั่นก็ชื่อว่าได้ปัญญา

คุณธรรม ๕ ประการ คือ ทาน ศีล สุตะ จาคะ ปัญญา มีอยู่ในขันธสันดานของหญิงใดชายใดแล้ว หญิงชายนั้นจะปรารถนาเป็นพระสัพพัญญูพุทธเจ้า ก็ได้สมความปรารถนาในขณะที่คุณธรรม ๕ ประการนี้สมบูรณ์บริบูรณ์แล้วในขันธสันดาน หรือจะปรารถนาเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าก็ย่อมสำเร็จสมความปรารถนา จะปรารถนาพระอัครสาวกก็ได้สมความปรารถนา หรือจะปรารถนาเป็นอย่างหนึ่งอย่างใดก็ย่อมได้ทั้งนั้น ดังนั้น ท่านทั้งหลายจะปรารถนาเป็นอย่างไร จะปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า เป็นพระสาวก ก็ขอให้ปรารถนาเอาตามใจชอบเถิด

อวสานกาลเทศนานี้ ขอตานผู้เป็นเมธีมีปัญญาทั้งหลายพึงมนสิการกำหนดไว้ในใจของตนทุกถ้วนหน้าว่า สภาพที่เป็นธรรมย่อมนำสัตว์ไปสู่สุคติ และสภาพที่เป็นอธรรมย่อมนำสัตว์ไปสู่ทุคติ สภาพที่เป็นบุญก็ย่อมนำสัตว์ไปสู่สุคติ สภาพที่เป็นบาปก็ย่อมนำสัตว์ไปสู่ทุคติ สภาพที่เป็นบุญเป็นดวงใส ติดอยู่ในศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์ สภาพที่เป็นบาปเป็นดวงดำ ติดอยู่ในศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์แบบเดียวกัน ถ้าดวงบุญใหญ่โตกว่าก็นำไปสู่สวรรค์ ถ้าดวงบาปใหญ่โตกว่าก็นำไปสู่นรก ใครจะแก้ไขอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ทั้งนั้น ย่อมเป็นไปตามคติของตน เหมือนหญิงชายจะเป็นสามีภรรยา กัน ใครก็แล้วแต่ จะต้องตกลงใจของกันและกันเอง

ฉะนั้น การที่สัตว์จะไปสู่ทุคติ ภพถึงจุดมีอยู่ ทำความชั่วไม่มีความดีเข้าไปจนเจือเลยแม้เพียงเท่าปลายผมปลายขน พอแตกกายทำลายขันธโลกันต์ถึงจุดเอาไป จะไปอยู่ที่อื่นใดไม่ได้ทั้งนั้น อย่างตนะบาปถึงจุดไปทันที ถ้าว่าภพหย่อนลงกว่านั้นมาก็ไปอยู่ในอเวจี มหาตปนรก เหล่านี้เป็นต้น แต่พอมาเกิดในจำพวกสัตว์เดรัจฉานได้ สัตว์เดรัจฉานก็ถึงจุดเอาไปเกิดในจำพวกสัตว์เดรัจฉาน แต่ถ้าทำความผิดไม่ถึงขนาดนั้น ก็ไปเกิดเป็นเปรต อสุรกาย ตามลำดับไป

ถ้าทำความดีด้วยกาย วาจา ใจ ไม่มีความชั่วบาปชั่วเข้ามาเจือปนเลย พอแตกกายทำลายขันธ อยาตนะของมนุษย์ถึงจุดเข้าสู่คัพภสัตว์ ไปติดอยู่ในกำเนิดมนุษย์ ถ้าดีมากขึ้นไปกว่านี้ ก็ไปเกิดในจำพวกเทวดาเป็นชั้นๆ สูงขึ้น ชั้นจาตุมหาราช ชั้นดาวดึงส์ ชั้นยามา ชั้นดุสิต ชั้นนิมมานรดี ชั้นปรนิมมิตวสวัตดี สูงขึ้นไปตามสภาพของธรรมถึงจุดกันเองว่า ตนได้กระทำความดีไว้ขนาดเท่าไร ควรอยู่ควรเกิดในที่ไหน เมื่อตรงกับอยาตนะไหน อยาตนะนั้นก็ถึงจุดไป เขามีอยาตนะสำหรับเหี่ยวร้างและถึงจุดกันทั้งนั้น เราติดอยู่ในมนุษย์นี้ไปไหนได้เมื่อไร ไปไม่ได้ทั้งนั้น อยากจะตายก็ตายไม่ได้ บ่นไปเถอะก็ไม่ตาย แต่พอถึงกำหนดไม่ตายก็ต้องตาย จะถูกบังคับบัญชา

อย่างนี้ ดึงดูตอย่างนี้เสมอไป เหตุนี้เราจึงได้แสวงหาบุญ บุญจะได้ดึงดูตเราไปสู่สุคติ
ทุกตจะได้ไม่มีต่อไป

ที่ได้ชี้แจงแสดงมา ในภัตตานุโมทนาภา เณลิ้มเพิ่มเติมศรัทธาของเจ้าภาพและ
สาธุชนทั้งหลาย บรรดาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า **สพฺพพุทธานุภาเวน** ด้วย
อานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง **สพฺพธมฺมานุภาเวน** ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม
ทั้งปวง **สพฺพสงฆานุภาเวน** ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง **ปิฎกตฺยานุภาเวน**
ด้วยอำนาจปิฎกทั้ง ๓ คือ วินัยปิฎก สุตตันตปิฎก ปรมัตถปิฎก **ชินสาวกานุภาเวน**
ด้วยอานุภาพชินสาวก สาวกของท่านผู้ชนะมาร จงดลบันดาลความสุขสวัสดิ์ให้บังเกิด
มีเป็นปรากฏในชั้นรัตนदानแห่งท่านผู้เป็นเจ้าภาพและสาธุชนทั้งหลาย บรรดาสโมสร
ในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมาพอสมควรแก่เวลา สมมติว่ายุติ
ธรรมิกถาโดยอรรถนิยมความเพียงเท่านี้

เอวံ ก็มีด้วยประการฉะนี้ ฯ

พระหินแก้วจุยเจีย ทรงเครื่องฤดูหนาว

รวมพระธรรมเทศนา พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)